

Ang Aklat ni Daniel - Bilang Isandaan at Labinsiyam

Ang Makahulag Kahalagahan ng mga Makasaysayang Palatandaan sa Landas: Pag-unawa sa mga Huling Araw sa pamamagitan ng Simbolismong Bibliikal

Jeff Pippenger
2024-03-06

Ang isang daan at apatnapu't apat na libo ay inilarawan bilang yaong mga nilinis ng Sugo ng Tipan, at ang malaking pulutong ay inilarawan sa pamamagitan ng mapuputing kasuotan ng martiryo. Ang una sa dalawang banal na yugto ng mga huling araw ay tumutukoy sa gawain ng sugo na naghahanda ng daan para sa Sugo ng Tipan, at ang ikalawang yugto ay kumakatawan sa gawain ni Elias. Ang unang yugto ay kumakatawan sa pagsisiyasat na paghuhukom sa mga buháy na nasa Laodiceang Adbentismo at ang ikalawang yugto ay kumakatawan sa paghuhukom na ipinatutupad ng makabagong Roma.

Ang "tanda" upang tumakas mula sa mga lungsod sa mga huling araw ay hindi wastong naunawaan ng Adventismong Laodicean. Ipinababatid sa atin ni Sister White na ang pagkawak ng Jerusalem mula 66 hanggang 70 AD ay nagbibigay ng isang ilustrasyon ng tandang babala para sa bayan ng Diyos sa mga huling araw.

“Hindi na malayo ang panahon na, gaya ng mga unang alagad, tayo’y mapipilitang humanap ng kanlungan sa mga ilang at mga liblib na dako. Kung paanong ang pagkubkob sa Jerusalem ng mga hukbong Romano ang naging hudyat ng pagtakas para sa mga Kristiyanong taga-Judea, gayon din ang pag-aako ng kapangyarihan ng ating bansa sa pamamagitan ng dekreto na nagpapatupad ng papal na Sabat ay magiging babala sa atin. Sa panahong iyon ay panahon nang lisanin ang malalaking lungsod, bilang paghahanda sa paglisan sa maliliit naman, upang manirahan sa mga tahimik na tahanan sa mga liblib na pook sa kabundukan.”
Testimonies, Tomo 5, 464.

Ang pagkubkob sa Jerusalem na siyang tanda upang tumakas ay ang unang pagkubkob na isinagawa ni Cestius. Samakatuwid, si Cestius ay kumakatawan sa isang banta na pansamantalang inalis, sapagkat matapos niyang simulan ang pagkubkob, siya’y misteryosong umurong, at hindi kailanman natukoy ng mga mananalaysay ang kaniyang katuwiran sa paggawa nito.

Matapos paligiran ng mga Romano sa ilalim ng pamumuno ni Cestius ang lungsod, hindi inaasahang itinigil nila ang pagkubkob nang ang lahat ay waring kanais-nais para sa isang agarang pagsalakay.

Noong dekada 1880 at 1890, si Senador Henry W. Blair mula sa New Hampshire ay naghain ng sunud-sunod na mga panukalang batas sa Kongreso upang italaga ang Linggo bilang Pambansang Araw ng Pamamahinga. Ang mga panukalang batas na ito ay karaniwang tinutukoy bilang “Blair

Sunday Bills.” Matibay na tagapagtaguyod si Senador Blair ng pagpangingilin sa Linggo bilang araw ng pamamahinga at relihiyosong pagpangingilin. Pinaniniwalaan niya na ang isang pinag-isang araw ng pamamahinga ay magkakaroon ng mabubuting moral at panlipunang epekto sa lipunang Amerikano. Bagaman nakatamo ang kaniyang mga pagsisikap ng ilang suporta, lalo na mula sa mga grupong panrelihiyon, naharap din ang mga ito sa pagtutol, kabilang ang mga pangamba hinggil sa paghihiwalay ng Simbahan at Estado.

Ito ang unang pagtatangka na ipasa ang batas ng Linggo sa kasaysayan ng hayop na umaahon mula sa lupa, na nakatakdang magsalita gaya ng dragon kapag sa kahuli-hulihan ay magpapasa ito ng batas ng Linggo. Ang serye ng mga panukalang-batas ni Blair na ito ang pinuntahan ni A. T. Jones, isa sa mga mensahero ng sesyon ng General Conference noong 1888, sa mga bulwagan ng Kongreso at matatas na tinutulan. Pagkaraan ng ilang pagtatangka, nawala kay Senador Blair ang puwersa ng kanyang pagsusulong ng isang Pambansang Araw ng Kapahingahan. Na may tuwirang kaugnayan sa kasaysayang iyon, at sa mga implikasyon ng isang Pambansang Araw ng Kapahingahan (Linggo), maaaring suriin ang makasaysayang tala ng mga payo ni Ellen White.

Ang natutuklasan sa pagsusuri ng kaniyang mga babala tungkol sa batas ng Linggo ay isang mabigat na bagay na malawakan ang hindi pagkakaunawa rito sa Adventismong Laodiceano. Sa konteksto ng pangangailangang nasa labas ng mga lungsod, at ayon sa siping binanggit, isinulat niya: “Darating na ang panahon upang lisanin ang malalaking lungsod, bilang paghahanda sa pag-alis sa maliliit naman, tungo sa mga tahimik na tahanan sa mga liblib na pook sa kabundukan.” Paulit-ulit niyang itinuro na ang bayan ng Diyos ay kailangang manirahan sa kanayunan, subalit ang kaniyang mga payo hinggil sa pamumuhay sa kanayunan bago ang 1888 ay inilalagay ang kaniyang tagubilin na lisanin ang mga lungsod sa kontekstong sa nalalapit na hinaharap ay kakailanganing lisanin ng bayan ng Diyos ang mga lungsod. Pagkaraan ng 1888, sa kaniyang mga nakasulat na tagubilin tungkol sa pamumuhay sa kanayunan, kailanman ay hindi siya lumihis sa payo na dapat ay wala na tayo sa mga lungsod.

Ang mga panukalang-batas ni Blair hinggil sa Pambansang Araw ng Pamamahinga na lumitaw sa kasaysayan ang naging “tanda” upang lisanin ang mga lungsod, at bagaman nawalan ng kinakailangang pag-igting ang mga panukalang-batas ni Blair upang maisakatuparan ang gawain at umurong sa kadiliman ng kasaysayan, naibigay na ang “tanda” upang tumakas. Ibinigay ito sa makasaysayang panandang-daan ng unang pagkubkob, na dinala ni Cestius. Ang malapit nang dumating na batas ng Linggo ay inilalarawan ng pagkubkob ni Tito, at kung may sinumang mga Adbentistang Laodiceano na nananatili pa sa mga lungsod kapag dumating ang pagkubkob na iyon, mamamatay sila kasama ng masasama.

May dalawang makahulagang panahon sa mga huling araw. Ang mga ito ay pinaghiwalay ng nalalapit na batas sa Linggo. Ang unang panahon ay ang paghuhukom na nagsisiyasat sa mga nabubuhay sa Laodiceang Adventismo, at ang ikalawang panahon ay ang pagpapatupad ng hatol sa patutot ng Roma. Ang dalawang panahong iyon ay paulit-ulit na inilalarawan, sapagkat sa dalawang panahong iyon natutupad hanggang sa mismong titik ang talinghaga ng sampung dalaga, gaya ng nangyari sa kasaysayang Millerita. Ang panahon ng pagkaantala sa talinghaga ay ang panahon ng pagkaantala sa Habakuk kabanata dalawa, kaya’t ang dalawang panahong ating

isinaalang-alang ay inilarawan din sa Habakuk kabanata dalawa. Ang talinghaga ng sampung dalaga, at ang Habakuk kabanata dalawa, ay natupad hanggang sa mismong titik sa kasaysayang Millerita, at nang mangyari iyon, ang Ezekiel kabanata labindalawa, talata dalawampu't isa hanggang dalawampu't walo ay natupad din.

Ang huling walong talata ng Ezekiel kabanata labindalawa ay nagtutukoy ng isang panahon kung kailan matutupad ang "bisa ng bawat pangitain," sa panahong ang Diyos ay "hindi na magpapaliban" sa Kaniyang mga pangitain. Ang dalawang yugto ng kasaysayan na madalas inuulit at tumutukoy sa mapanuring paghuhukom sa mga buhay sa Adventismong Laodiceano, at sa pagpapatupad ng hatol sa patutot ng Tiro, ay yaong panahong propetiko kung saan ang bawat pangitain sa loob ng Bibliya ay dumarating sa ganap at pangwakas na katuparan. Sa panahong iyon itinatag ang isang daan at apatnapu't apat na libo, at kinakatawan nila ang uring hindi namamatay, at nabubuhay hanggang sa pagbabalik ni Cristo. Sa Lucas kabanata dalawampu't isa, tinutukoy ni Cristo ang isang "tanda" na nagsasaad kung kailan dumating ang lahing yaon.

Sa dalawang kasaysayan na kinakatawan ng "tanda" upang tumakas, gaya ng inilahad ni Cristo kaugnay ng kasuklamsuklam na paninira, dalawang kapanahunan ang tinakdaan, at sa kanilang pasimula ay may isang "tanda," at sa kanilang mga wakas ay may mga "tanda." Ang "tanda" na tinukoy ni Cristo bilang kumakatawan sa huling salinlahi na mabubuhay hanggang sa Siya'y pumarito sa mga alapaap ay siyang katunayan na tayo ngayon ay nasa huling salinlahi ng kasaysayan ng daigdig.

Sa Lucas kabanata 21, tinutukoy ni Jesus ang kasaysayan mula sa tatlo at kalahating taon ng pagyurak at pagkawak sa literal na Jerusalem mula sa taong 66 hanggang sa taong 70, hanggang sa katapusan ng tatlo at kalahating taon ng pagyurak sa espirituwal na Jerusalem na nagsimula noong 538 at nagtapos noong 1798.

At kapag nakita ninyong napapaligiran ng mga hukbo ang Jerusalem, alamin ninyo na malapit na ang pagkatiwangwang nito. Kung magkagayo'y tumakas sa mga bundok ang mga nasa Judea; at ang mga nasa gitna nito ay lumabas; at huwag pumasok doon ang mga nasa kabukiran. Sapagkat ito ang mga araw ng paghihiganti, upang matupad ang lahat ng mga bagay na nasusulat. Ngunit sa aba ng mga nagdadalang-tao at ng mga nagpapasuso sa mga araw na iyon! sapagkat magkakaroon ng malaking kapighatian sa lupain, at poot laban sa bayang ito. At mabubuwal sila sa talim ng tabak, at dadalhing bilang mga bihag sa lahat ng mga bansa; at ang Jerusalem ay yuyurakan ng mga Hentil, hanggang sa maganap ang mga panahon ng mga Hentil. Lucas 21:20-24.

Ang "mga panahon" ng pagyurak ng mga Hentil sa Jerusalem ay nasa anyong maramihan, sapagkat kinakatawan nito ang pagyurak sa literal na Jerusalem na nagwakas noong taong 70, at ang pagyurak sa espirituwal na Jerusalem na nagwakas noong 1798. Ang mga Hentil ay kumakatawan sa kapwa paganismo at papalismo, at yaong dalawang kapangyarihan ang siyang paksa ng pangitaing binabanggit sa tanong sa Daniel kabanata walo, na nagtatanong, "Hanggang kailan."

Nang magkagayo'y narinig ko ang isang banal na nagsasalita, at ang ibang banal ay nagsabi sa yaong banal na nagsasalita, Hanggang kailan ang pangitain tungkol sa palaging handog, at sa pagsalangsang na nagdudulot ng pagkatiwangwang, na ipinagkakaloob upang yurakan ang banal na dako at ang hukbo? Daniel 8:13.

Ang "mga panahon ng mga Gentil" sa Lucas kabanata dalawampu't isa ay tumutukoy sa dalawang libo limang daan at dalawampung taon ng paghihiganti ng Diyos laban sa hilagang kaharian na nagsimula noong 723 BC at nagwakas noong 1798. Ang taong 538 ang panahon nang tumindig ang tao ng kasalanan sa banal na dako at ipinahayag na siya ang Diyos, kaya't nahati ang panahong iyon sa dalawang magkasinghabang yugto na tig-isang libo dalawang daan at animnapung taon. Ang ikalawang yugto na isang libo dalawang daan at animnapung taon ay siya ring kasaysayan na itinuturing na nagwakas sa Lucas kabanata dalawampu't isa, talatang dalawampu't apat, nang natupad ang "mga panahon ng mga Gentil." Sa salaysay-pangkasaysayan na tinutukoy ni Jesus para sa kaniyang mga alagad, dinadala ng talatang dalawampu't apat ang patotoong ibinigay sa mga alagad hanggang sa "panahon ng wakas" noong 1798. Mula roon, sinimulan ni Jesus na tukuyin ang mga "tanda" na kaugnay ng kilusang Millerita.

At magkakaroon ng mga tanda sa araw, at sa buwan, at sa mga bituin; at sa daigdig ay kapighatian ng mga bansa, na may pagkalito; ang dagat at ang mga alon ay umuugong; nanghihina ang puso ng mga tao dahil sa takot, at sa paghihintay sa mga bagay na dumarating sa daigdig; sapagkat ang mga kapangyarihan ng kalangitan ay mayayanig. At kung magkagayon, makikita nila ang Anak ng Tao na dumarating sa isang alapaap na may kapangyarihan at dakilang kaluwalhatian. At kapag ang mga bagay na ito ay nagsimulang mangyari, tumingala kayo, at itaas ninyo ang inyong mga ulo; sapagkat nalalapit na ang inyong pagtubos. Lucas 21:25-28.

Ipinahayag ni Jesus: "Magkakaroon ng mga tanda," at tinukoy niya ang mga iyon bilang mga tanda sa araw at sa buwan, at sa mga bituin; ang kapighatian ng mga bansa; ang mga kapangyarihan sa langit na mayayanig; at pagkatapos ay darating ang Anak ng tao sa alapaap. Ang lahat ng mga "tanda" na ito ay natupad sa kasaysayan ng mga Millerite.

Ang propesiya ay hindi lamang inihuhula ang paraan at layunin ng pagparito ni Cristo, kundi naglalahad din ng mga tanda na sa pamamagitan ng mga ito'y malalaman ng mga tao kung malapit na ito. Sinabi ni Jesus: "Magkakaroon ng mga tanda sa araw, at sa buwan, at sa mga bituin." Luke 21:25. "Ang araw ay magdidilim, at ang buwan ay hindi magbibigay ng liwanag, at ang mga bituin ng langit ay malalaglag, at ang mga kapangyarihan na nasa langit ay mayayanig. At kung magkagayo'y makikita nila ang Anak ng tao na dumarating sa mga alapaap na may dakilang kapangyarihan at kaluwalhatian." Mark 13:24-26. Gayon inilalarawan ng tagapagpahayag ang una sa mga tanda na mauuna sa ikalawang pagparito: "Nagkaroon ng isang dakilang lindol; at ang araw ay naging itim na parang telang kayong-buhok, at ang buwan ay naging parang dugo." Revelation 6:12.

Ang mga palatandaang ito ay nasaksihan bago ang pagbubukas ng ika-labing-siyam na siglo. Bilang katuparan ng propesiyang ito, naganap, noong taong 1755, ang pinakakahindik-hindik na lindol na naitala kailanman. . .

Makaraan ang dalawampu't limang taon ay lumitaw ang sumunod na tandang binanggit sa propesiya: ang pagdidilim ng araw at ng buwan. Ang lalong nagpatingkad dito ay ang katunayang tiyak na itinuro ang panahon ng pagkaganap nito. Sa pakikipag-usap ng Tagapagligtas sa Kanyang mga alagad sa Bundok ng mga Olibo, matapos Niyang ilarawan ang mahabang panahon ng pagsubok para sa iglesia (ang 1260 taon ng pag-uusig ng kapapahan, na tungkol dito ay ipinangako Niyang paiikliin ang kapighatian), ganito Niya binanggit ang ilang pangyayaring mauuna bago ang Kanyang pagparito, at itinakda ang panahon kung kailan masaksihan ang una sa mga ito: "Sa mga araw na iyon, pagkatapos ng kapighatiang iyon, ang araw ay magdidilim, at ang buwan ay hindi magbibigay ng kanyang liwanag." Marcos 13:24. Ang 1260 araw, o mga taon, ay nagtapos noong 1798. Isang-kapat ng siglo bago nito, ang pag-uusig ay halos lubusang tumigil. Pagkatapos ng pag-uusig na ito, ayon sa mga salita ni Cristo, ang araw ay magdidilim. Noong ika-19 ng Mayo, 1780, natupad ang propesiyang ito....

"Iniutos na ni Cristo sa Kaniyang bayan na magbantay sa mga tanda ng Kaniyang pagparito at magalak kapag kanilang masilayan ang mga palatandaan ng kanilang dumarating na Hari. 'Kapag ang mga bagay na ito ay magpasimulang mangyari,' wika Niya, 'tumingala kayo, at itaas ninyo ang inyong mga ulo; sapagkat nalalapit na ang inyong pagtubos.' Itinuro Niya sa Kaniyang mga alagad ang mga punong-kahoy na nagpapasibol sa tagsibol, at sinabi: 'Kapag ngayon ay nagpapasibol na ang mga ito, nakikita ninyo at nalalaman ninyo sa inyong sarili na malapit na ang tag-init. Gayon din naman kayo, kapag nakita ninyong mangyari ang mga bagay na ito, talastasin ninyo na malapit na ang kaharian ng Diyos.' Lucas 21:28, 30, 31." Ang Dakilang Tunggalian, 304, 306-308.

Ang tatluhang paglalapat hinggil sa tatlong Roma ay nagpapakilala na, sa pagyurak sa Jerusalem ng Paganong Roma at pagkatapos ay ng Roma ng Papado, ang pagyurak sa santuwaryo at sa hukbo ng Makabagong Roma ay inilarawan sa pamamagitan ng panahong alinman ay isang libo dalawang daan at animnapung araw (Paganong Roma) o isang libo dalawang daan at animnapung propetikong taon (Roma ng Papado). Ang simbolikong isang libo dalawang daan at animnapung araw (apatnapu't dalawang buwan), na tumutukoy sa panahon ng pag-uusig ng Makabagong Roma laban sa tapat na bayan ng Diyos, ay kikilalanin sa bawat panahon sa pamamagitan ng isang natatanging "tanda" na nagtutukoy sa panahon ng pagtakas para sa mga tapat sa panahong iyon. Bawat isa sa tatlong panahong ito ay nagtatapos sa pagpapakita ng ilang "tanda," hindi ng iisang "tanda" gaya sa pasimula ng panahon.

Sa hatinggabi ipinapamalas ng Diyos ang Kanyang kapangyarihan para sa pagliligtas ng Kanyang bayan. Lumilitaw ang araw, nagliliwanag sa buong lakas nito. Ang mga tanda at mga kababalaghan ay sunud-sunod na nagaganap. Ang masasama ay tumitingin sa tanawin nang may pangngilabot at pagkamangha, samantalang ang mga matuwid ay nagmamasid nang may mapitagang kagalakan sa mga tanda ng kanilang pagliligtas. Ang lahat sa kalikasan ay waring nalihis sa likas nitong takbo. Humihinto sa pag-agos ang mga sapa. Ang maiitim, mabibigat na mga ulap ay umaalimbukay at nagsasalpukan sa isa't isa. Sa gitna ng nagngangalit na kalangitan ay may isang malinaw na kalawakan ng di-mailarawang kaluwhatian, kung saan nagmumula ang tinig ng Diyos na gaya ng dagundong ng maraming tubig, na nagsasabi: "Naganap na." Pahayag 16:17. Ang Dakilang Tunggalian, 636.

Ang panahon ng pagpapatupad ng hatol laban sa patutot ng Roma ay nagsisimula sa pagtaas ng watawat na nagsasaad na ang ibang kawan ng Diyos na nasa Babilonya pa ay nararapat tumakas. Ang panahong iyon ay nagwawakas sa "mga tanda at mga kababalaghan." Ang panahong iyon ay nagsisimula sa "ikalawang tinig" ng Apocalipsis kabanata labing-walo, at nagtatapos sa tinig ng Diyos. Siyempre, ang una at ikalawang tinig ng Apocalipsis kabanata labing-walo ay ang tinig ni Cristo. Ang unang tinig ay tumutukoy sa pasimula ng paghuhukom na pagsisiyasat sa mga buhay sa Laodiceang Iglesia Adventista, at ang ikalawang tinig ay tumutukoy sa wakas ng panahong iyon, ngunit minamarkahan din ang pasimula ng pagpapatupad ng hatol laban sa patutot ng Roma.

Ang buong kasaysayan ay pinamamahalaan ng sanlinggo kung kailan pinagtibay ni Cristo ang tipan, at ang malapit nang dumating na batas sa Linggo ay sinasagisagan bilang ang gitnang palatandaan, gaya ng sinasagisagan ng krus. Ang dalawang kasaysayang ito ay may lagda ng Alfa at Omega, sapagkat ang pasimula at ang wakas sa alinmang kasaysayan ay kinakatawan ng tinig ng Diyos. Kinakatawan din nila ang katotohanan, sapagkat ang gitnang palatandaan ay ang paghihimagsik ng batas sa Linggo, at ang salitang Hebreo na "katotohanan" ay binubuo ng una, ikalabintatlo, at huling mga titik ng alpabetong Hebreo. Ang unang tinig ng Kabanata Labingwalo ng Apocalipsis ay ang tinig ni Cristo, ang huling tinig ay ang tinig ng Diyos, at ang tinig sa gitna—na siya rin namang tinig ng Diyos—ay doon din kung saan ang paghihimagsik ng ikalabintalong titik ay kinakatawan ng hayop na nagmumula sa lupa na "nagsasalita" na gaya ng dragon, gaya ng inilalarawan sa Kabanata Labintatlo ng Apocalipsis.

Ang watawat na kaugnay ng napipintong batas ng Linggo ay kumakatawan sa "tanda" ng paglikas para sa mga tapat sa Diyos, ngunit itinuturo rin nito na ang pasimula ng panahong propetiko na nagwawakas sa pagtaas ng watawat ay marapat ding magkaroon ng isang "tanda." Ang "tanda" na iyon ang itinutukoy ni Jesus bilang katibayan na dumating na ang huling salinlahi ng daigdig. Sa Lucas kabanata dalawampu't isa, tinanong ng mga alagad kung ano ang ibig sabihin ng sinabi ni Cristo nang Kaniyang ipinahayag na wawasakin ang templo.

At tinanong nila siya, na sinasabi, Guro, kailan mangyayari ang mga bagay na ito? at ano ang magiging tanda sa panahong magaganap ang mga bagay na ito? Lucas 21:7.

Pagkatapos ay sinimulan ni Jesus na tukuyin ang kasaysayang humahantong sa taóng 70, kung kailan wawasakin ang templo at ang lungsod, at nagpapatuloy hanggang sa talatang dalawampu't apat, kung saan tinutukoy Niya kung kailan matutupad ang "mga panahon" ng mga Hentil.

At sila'y mabubuwal sa talim ng tabak, at dadalhing bilang mga bihag sa lahat ng mga bansa; at ang Jerusalem ay yuyurakan ng mga Hentil, hanggang sa magaganap ang mga panahon ng mga Hentil. Lucas 21:24.

Ang paniniwalang ang talatang ito ay tumutukoy sa literal na Jerusalem ay nakasalig sa tinatawag na kahangalang teolohikal ng Katolisismo na futurismo, na inilalapat nang literal ang mga simbolikong pahayag at itinatakda ang katuparan ng mga propesiya na tanging sa katapusan ng sanlibutan. Ang pag-atake sa wastong paglalapat ng talatang ito ay naging pangunahing pag-atake ni Satanas sa kabuuan ng pagbasa ng Bagong Tipan. Ang literal na Jerusalem ay tumigil nang maging sagisag ng makahulang Jerusalem sa panahon ni Cristo, nang ang literal na propesiya ay

nagdulot ng pagbabago tungo sa espirituwal na aplikasyon. Ang pahayag na ito ay isang pangunahing katuruang itinatag ng apostol Pablo. Ang pagyurak sa Jerusalem ay tumutukoy sa isang libo't dalawang daan at animnapung taon ng kadiliman ng kapapahan mula sa taong 538 hanggang 1798.

Ngunit ang looban na nasa labas ng templo ay iwan mo, at huwag mo iyong sukatin; sapagkat ibinigay iyon sa mga Hentil; at ang banal na lungsod ay kanilang yuyurakan sa loob ng apatnapu't dalawang buwan. Apocalipsis 11:2.

Ang Jerusalem ng propesiya ay tumigil na sa pagiging sagisag ng hinirang na lungsod sa krus.

“Kay dami ng nag-aakalang isang mabuting bagay ang tumapak sa lupa ng matandang Jerusalem, at na ang kanilang pananampalataya ay lubhang mapatitibay sa pagdalaw sa mga tagpo sa buhay at kamatayan ng Tagapagligtas! Ngunit ang matandang Jerusalem ay hindi kailanman magiging isang banal na dako hangga't hindi ito nalilinis sa pamamagitan ng apoy na nagpapadalisa mula sa langit.” Review and Herald, Hunyo 9, 1896.

Pagkaraang inakay ni Jesus ang mga alagad hanggang sa “panahon ng wakas” noong 1798 sa talatang dalawampu't apat, ipinakilala naman Niya ang kapanahunang Millerita, ang panahong kung kailan dumating sa kasaysayan ang pahayag ng unang anghel.

At magkakaroon ng mga tanda sa araw, at sa buwan, at sa mga bituin; at sa daigdig ay kapighatian ng mga bansa, na may pagkalito; ang dagat at ang mga alon ay umuugong; nanghihina ang puso ng mga tao dahil sa takot, at sa paghihintay sa mga bagay na dumarating sa daigdig; sapagkat ang mga kapangyarihan ng kalangitan ay mayayanig. At kung magkagayon, makikita nila ang Anak ng Tao na dumarating sa isang alapaap na may kapangyarihan at dakilang kaluwalhatian. At kapag ang mga bagay na ito ay nagsimulang mangyari, tumingala kayo, at itaas ninyo ang inyong mga ulo; sapagkat nalalapit na ang inyong pagtubos. Lucas 21:25-28.

Ang mga tandang nagpasimula sa kasaysayang Milerita ay natupad alinsunod sa hindi kailanman nabibigong kapangyarihan ng Salita ng Diyos.

"Ang mga tanda sa araw, buwan, at mga bituin ay natupad na." Review and Herald, Nobyembre 22, 1906.

Magpapatuloy tayo sa kabanata dalawampu't isa ng Lucas sa susunod na artikulo.

Noong Disyembre 16, 1848, ipinagkaloob sa akin ng Panginoon ang isang pangitain tungkol sa pagyanig ng mga kapangyarihan ng kalangitan. Nakita ko na, nang sabihin ng Panginoon ang 'langit,' sa pagbibigay Niya ng mga tanda na itinala nina Mateo, Marcos, at Lucas, ang tinutukoy Niya ay ang langit; at nang sabihin Niya ang 'lupa,' ang tinutukoy Niya ay ang lupa. Ang mga kapangyarihan ng langit ay ang araw, buwan, at mga bituin. Sila ang naghahari sa kalangitan. Ang mga kapangyarihan ng lupa ay yaong mga naghahari sa lupa. Ang mga kapangyarihan ng langit ay yayanigin sa tinig ng Diyos. Kung magkagayo'y ang araw, buwan, at mga bituin ay maililipat mula sa kanilang mga kinalalagyan. Hindi sila lilipas, kundi yayanigin sa tinig ng Diyos.

Lumitaw ang maiitim, mabibigat na mga ulap at nagsalpukan ang mga ito. Nahawi ang himpapawid at gumulong pabalik; saka kami'y tumingala sa bukas na puwang sa Orion, kung saan nagmula ang tinig ng Diyos. Bababa ang Banal na Lungsod sa pamamagitan ng bukas na puwang na iyon. Nakita ko na ang mga kapangyarihan sa lupa ay ngayo'y nayayanig at na ang mga pangyayari ay dumarating ayon sa kaayusan. Digmaan, at mga alingawngaw ng digmaan, tabak, taggutom, at salot ang unang yayanig sa mga kapangyarihan sa lupa; saka yayanigin ng tinig ng Diyos ang araw, ang buwan, at ang mga bituin, at maging ang daigdig na ito. Nakita ko na ang pagyanig sa mga kapangyarihan sa Europa ay hindi, gaya ng itinuturo ng ilan, ang pagyanig sa mga kapangyarihan sa langit, kundi ang pagyanig sa mga bansang nagngangalit. Early Writings, 41.